

Danielin kirja – sata viisikymmentäseitsemän

Cyruksen profeetallisen symboliikan avaaminen Danielin kirjassa

Jeff Pippenger

2024-03-25

Kymmenennen luvun ensimmäisessä jakeessa meille ilmoitetaan, että elettiin Kyyroksen kolmatta vuotta, mutta ensimmäisessä luvussa meille ilmoitetaan, että Daniel eli tai pysyi ainoastaan Kyyroksen ensimmäiseen vuoteen asti.

Ja Daniel pysyi siellä kuningas Kyyroksen ensimmäiseen hallitusvuoteen asti. Daniel 1:21.

Kahden vuoden ajan Koores oli olennaisesti hallinnut yhdessä meedialaisen Dareioksen kanssa; näin ollen se oli hänen kolmas vuotensa, mutta samalla myös hänen ensimmäinen vuotensa.

Persian kuninkaan Kyyroksen kolmantena vuotena ilmoitettiin Danielille, jonka nimi oli Beltessassar, eräs asia; ja asia oli tosi, mutta määrätty aika oli pitkä. Ja hän ymmärsi asian ja sai ymmärryksen näystä. Daniel 10:1.

Profeetallisesti Kyyros esitellään Danielin ensimmäisessä ja viimeisessä näyssä. Danielin ensimmäinen luku, kuten aiemmissa kirjoituksissa on jo esitetty, edustaa Ilmestyskirjan neljännen luvun ensimmäistä enkeliä. Kun ensimmäinen enkeli tunnistetaan profetiassa, sillä on kaikki Ilmestyskirjan neljännen luvun kaikkien kolmen enkelin profeetalliset tunnusmerkit. Ensimmäisessä enkelissä esitetyt iankaikkisen evankeliumin kolme vaihetta ovat: ”peljätäkää Jumalaa”, ”antakaa hänelle kunnia”, sillä ”hänen tuomionsa hetki on tullut”.

Koska Daniel ja kolme hänen toveriaan ”pelkäsivät Jumalaa”, he päättivät hylätä Babylonian ruokavalion ja pysyä kasvissyöjinä. Seuranneessa näkyvässä kokeessa Daniel ja kolme hänen toveriaan ”kunnioittivat Jumalaa” terveellä olemuksellaan vastakohtana niille, jotka söivät Babylonian ruokaa. Kolmen vuoden kuluttua tuli ”tuomion hetki”, kun Nebukadnessar koetteli heitä ja havaitsi heidän olevan kymmenen kertaa viisaampia kuin kaikki Babylonian viisaat miehet.

Iankaikkisen evankeliumin kolme askelta esitetään myös Danielin viimeisessä luvussa prosessina, jossa tiedon lisääntyminen puhdistaa, valkaisee ja koettelee niitä, jotka pidetään vastuullisina siitä valosta, joka avataan lopun aikana. Danielin ensimmäisessä luvussa, samoin kuin viimeisessä, tunnistetaan ensimmäisen enkelin kolme askelta, joka käsittää kaikki kolme enkeliä. Koska ensimmäinen luku on ensimmäisen enkelin iankaikkinen evankeliumi, Danielin toinen luku edustaa Ilmestyskirjan neljännen luvun lukua ja sen toista enkeliä, jossa pedon kuvan tai Kristuksen kuvan koetus esitetään, niin kuin se esitettiin ensimmäisen luvun kolmen askeleen toisessa koetuksessa.

Koska Danielin kirjan ensimmäinen ja toinen luku edustavat Ilmestyskirjan neljännen luvun ensimmäistä ja toista enkeliä, kolmas luku ja koetus Duuran lakeudella edustavat kolmannen enkelin sanomaa varoituksineen siitä, ettei pedon merkkiä tule ottaa vastaan. Danielin kirjan ensimmäisessä luvussa mainitaan Kyyroksen ensimmäinen vuosi, ja kymmenennessä luvussa, joka

on Danielin viimeinen näky, Kyyros esitetään hänen kolmantena vuotenaan; mutta me tiedämme, että tuo kolmas vuosi on hänen ensimmäinen vuotensa, sillä Daniel jatkoi vain Kyyroksen ensimmäiseen vuoteen asti.

Kyros on siis vertauskuva ensimmäisestä vuodesta, joka sisältää kolme vuotta. Hän on ensimmäisen enkelin sanoman vertauskuva. Kyyroksen ensimmäinen vuosi mainitaan Danielin ensimmäisen näyn viimeisessä jakeessa ja sitten uudelleen Danielin viimeisen näyn ensimmäisessä jakeessa. On tärkeää tunnistaa Kyyroksen profeetallinen vertauskuvallisuus, ja ensin toteamme, että hän edustaa ensimmäisen enkelin sanomaa. Tämä voidaan profeettallisesti todeta siitä tosiasiasta, että Daniel nimeää hänen kolmannen vuotensa hänen ensimmäiseksi vuodekseen, mutta vielä tärkeämpää on, että tämä käy ilmi ensimmäisestä asetuksesta, jonka hän antoi julki.

Luvussa kymmenen kuvattu kamppailu, jota Gabriel kävi Persian kuninkaiden kanssa, koski sitä, että Kyyros saatettaisiin siihen pisteeseen, jossa hän toteuttaisi ja julistaisi ensimmäisen kolmesta asetuksesta, jotka sallivat juutalaisten palata ja rakentaa uudelleen Jerusalemin ja temppelin. Kolmas asetus merkitsi kahdentuhannenkolmensadan vuoden profetian alkua, joka päättyi, kun kolmas enkeli saapui 22. lokakuuta 1844. Kolmas asetus edusti kolmatta enkeliä, ja sen tähden Kyyroksen ensimmäinen asetus edusti ensimmäisen enkelin saapumista vuonna 1798. Kyyros edustaa ensimmäistä enkeliä, ja tästä syystä hänen ensimmäinen vuotensa Danielin kirjassa edusti kolmea vuotta.

Näin ollen Kyyros edustaa ”lopun aikaa”, sillä silloin, kun ensimmäinen enkeli (Kyyros) saapui vuonna 1798, ”lopun aika” alkoi ja Danielin kirja avattiin sineteistään. Nimen Kyyros uskotaan olevan peräisin muinaispersian sanasta ”Kūruš”, joka merkitsee ”aurinkoa”, yhdistyneenä elämin kielen sanaan ”kursh”, joka tarkoittaa ”valtaistuinta”, viitaten yhteyteen kuninkaalliseen valtaan tai kuninkuuteen. Jesaja käsittelee myös näitä Kyyroksen ominaispiirteitä.

joka sanoo Kooreksesta: Hän on minun paimeneni, ja hän täyttää kaiken minun tahtoni; sanoen myös Jerusalemlle: Sinut rakennettakoon; ja temppelille: Sinun perustuksesi laskettakoon. Näin sanoo Herra voidellullensa, Koorekselle, jonka oikeaan käteen minä olen tarttunut, kukistaakseni kansat hänen edestään; ja minä vyötän kuninkaitten kupeet auki, avatakseni hänen eteensä kaksilehtiset portit, niin etteivät portit sulkeudu; minä käyn sinun edelläsi ja teen mutkaiset paikat suoriksi; vaskiportit minä murskaan, ja rautasalvat minä katkaisen; ja minä annan sinulle pimeyden aarteet ja kätkeyt rikkaudet salaisista paikoista, jotta tietäisit, että minä olen Herra, joka kutsun sinua nimeltäsi, Israelin Jumala. Ja palvelijani Jaakobin tähden ja valittuni Israelin tähden minä olen kutsunut sinut nimeltäsi; minä olen antanut sinulle kunnianimen, vaikka et ole minua tuntenut. Minä olen Herra, eikä toista ole, ei ole muuta Jumalaa kuin minä; minä olen vyöttänyt sinut, vaikka et ole minua tuntenut; jotta tiedettäisiin auringon noususta ja lännestä, ettei ole ketään minun rinnallani. Minä olen Herra, eikä toista ole. Jesaja 44:28–45:6.

Kyyros oli Kristuksen esikuva, sillä hän oli Herran ”voideltu” ja häntä kutsuttiin Jumalan ”paimeneksi”, joka rakentaa Jerusalemin ja laskee temppelin perustuksen. Hän on se, joka liittyy suljettujen porttien avaamiseen, niin kuin Kristus on Hän, joka avaa eikä kukaan sulje, ja sulkee eikä kukaan avaa. Ja Kyyrokselle annetaan ”pimeyden aarteet ja kätkeyt rikkaudet salaisista

paikoista”. Kyyros täyttää useita tienviittoja uskonpuhdistusliikkeiden linjalla.

Hän osoittaa lopun ajan, jolloin ensimmäinen enkeli saapuu, jolloin Danielin kirja avataan sineteistään ja jolloin lisääntyy tieto, joka tulee ”pimeyden aarteista ja kätköpaikkojen salatuista rikkauksista”. Nuo ”pimeyden aarteet ja kätköpaikkojen salatut rikkaudet” muodostavat sen ”perustuksen”, joka ”rakennetaan”, ja sen ”temppelin”, joka on ”laskettava”. Kristus, jota Kyyros esikuvasi, on Herran ”voideltu”, samoin kuin Kristus voideltiin kasteessaan. Kyyros ei näin ollen ole ainoastaan ensimmäisen enkelin saapuminen, vaan hän on myös toinen enkeli, joka voimaannuttaa ensimmäisen enkelin sen laskeutuessa, niin kuin Pyhä Henki laskeutui, kun Kristus voideltiin. Lokakuun 22. päivänä 1844 Kristus avasi oven eli ”portin” kaikkeinpyhimpään, portin, joka oli ollut suljettuna. Kyyros merkitsee myös kolmannen enkelin saapumista.

Kyyros on ensimmäinen enkeli, ja ensimmäinen enkeli sisältää kaikki kaikkien kolmen enkelin osatekijät. Kyyros on lopun aika vuonna 1798, jolloin ensimmäinen enkeli saapui. Kyyros edustaa 11. elokuuta 1840, jolloin ensimmäisen enkelin sanoma sai voiman (voideltiin). Hän edustaa perustusten laskemisen työtä, jota kuvasi vuoden 1843 kartan laatiminen toukokuussa 1842. Hän edustaa temppelin rakentamista, koska nämä kaksi luokkaa erotettiin ensimmäisessä pettymyksessä 19. huhtikuuta 1844, ja hän edustaa toista erottamista suuressa pettymyksessä 22. lokakuuta 1844.

Kaikkia milleriittien uudistusliikkeen tienviittoja esikuvasi Kyyros, ja sen vuoksi nämä tienviitat ovat myös esikuvana sadan neljänkymmenen tuhannen liikkeen tienviitoille. Milleriittiliikettä edelsivät ne merkit, jotka Kristus osoitti edeltävän milleriittien historiaa.

”Profetia ei ainoastaan ennusta Kristuksen tulemisen tapaa ja tarkoitusta, vaan esittää myös tunnusmerkkejä, joista ihmisten tulee tietää, milloin se on lähellä. Jeesus sanoi: ’Ja on oleva merkit auringossa ja kuussa ja tähdissä.’ Luuk. 21:25. ’Aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa, ja tähdet putoavat taivaalta, ja taivaitten voimat järkkyvät. Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvissä suurella voimalla ja kirkkaudella.’ Mark. 13:24–26. Ilmestysten näkijä kuvaa näin ensimmäisen niistä merkeistä, joiden on määrä edeltää toista adventtia: ’Tapahtui suuri maanjäristys; ja aurinko meni mustaksi niin kuin karvainen säkkikangas, ja kuu muuttui kuin vereksi.’ Ilm. 6:12.”

”Nämä merkit nähtiin ennen yhdeksännentoista vuosisadan alkua. Tämän ennustuksen täyttymykseksi tapahtui vuonna 1755 kauhein maanjäristys, joka milloinkaan on merkitty muistiin.” Suuri taistelu, 304.

Merkit, jotka ilmoittivat toisesta tulemuksista, alkoivat vähän ennen vuotta 1798, vuonna 1755. Vuosi 1798 oli hengellisen Israelin hengellisessä Babylonissa kokemaan vankeuden päätös, jonka sisar White opettaa olleen esikuvallisesti kuvattu kirjaimellisen Israelin kirjaimellisessa Babylonissa kokemassa kirjaimellisessa vankeudessa; tämä päättyi seitsemänkymmenen vuoden vankeuden lopussa, kun Kyyros astui sisään avoimista porteista ja valloitti Babylonin sekä surmasi Belsassarin.

”Tänä päivänä Jumalan seurakunta on vapaa viemään loppuun jumalallisen suunnitelman kadonneen ihmissuvun pelastamiseksi. Monien vuosisatojen ajan Jumalan kansa kärsi

vapauksiensa rajoittamisesta. Evankeliumin saarnaaminen sen puhtaudessa oli kielletty, ja ankarimmat rangaistukset kohtasivat niitä, jotka uskalsivat olla tottelematta ihmisten määräyksiä. Tämän seurauksena Herran suuri moraalinen viinitarha oli lähes kokonaan hoitamatta. Kansalta riistettiin Jumalan sanan valo. Harhan ja taikauskon pimeys uhkasi pyyhkiä pois todellisen uskonnon tuntemuksen. Jumalan seurakunta maan päällä oli tämän pitkän armottoman vainon aikana yhtä todellisesti vankeudessa kuin Babylonissa pakkosiirtolaisuuden aikana vangittuina olleet Israelin lapset.” Prophets and Kings, 714.

Seitsemänkymmenen vuoden päättyminen Babylonissa oli vuoden 1798 esikuva, ja vuotta 1798 edelsi merkkejä, jotka ilmoittivat, että Kristuksen paluu oli lähellä.

”Kyyroksen sotajoukon saapuminen Babylonin muurien edustalle oli juutalaisille merkki siitä, että heidän vapautumisensa vankeudesta oli lähestymässä. Yli vuosisata ennen Kyyroksen syntymää Inspiraatio oli maininnut hänet nimeltä ja oli antanut kirjoittaa muistiin sen varsinaisen työn, jonka hänen tuli tehdä vallatessaan Babylonin kaupunki yllättäen ja valmistaessaan tietä vankeuden lasten vapauttamiselle.” Prophets and Kings, 551.

Kyros oli myös esikuva niistä merkeistä, jotka edelsivät vuotta 1798. Historioitsijat ovat melko epämääräisiä Dareioksen ja Kyyroksen hallituskaudesta, mutta Jumalan sana on selvä. Meedo-Persian valtakunta seurasi Babylonian valtakuntaa, ja Meedo-Persian ensimmäinen kuningas oli Dareios, vaikka hänen sisarenpoikansa Kyros olikin se sotapäällikkö, joka valtasi Babylonin Belsassarin viimeisten pitojen yönä. Sekä Kyros että Dareios ovat esikuvia seitsemänkymmenen vuoden vankeuden päättymisen ajasta, joka kuvaa lopun aikaa vuonna 1798 ja joka on myös esikuva lopun ajasta vuonna 1989.

Lopun aika Mooseksen historiassa merkittiin Aaronin ja Mooseksen syntymillä, kolmen vuoden välein. Tämä historia esikuvasi mitä täydellisimmin Kristuksen historiaa, ja lopun aika tuossa historiassa merkittiin Johanneksen syntymällä ja kuusi kuukautta myöhemmin hänen serkkunsa Jeesuksen syntymällä. Lopun ajalla on kaksi tienviittoa, ja sekä Darius että Kyyros merkitsevät seitsemänkymmenen vuoden vankeuden päättymistä, mikä esikuvasi tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden vankeuden päättymistä. Paavillisen pedon kuolettavaa haavaa vuonna 1798 seurasi seuraavana vuonna sen kuolema, joka oli ratsastanut tuon pedon selässä ja hallinnut sitä. Vuonna 1989 Reagan ja Bush vanhempi olivat molemmat presidenttejä.

Kyyros merkitsee merkkejä, jotka ilmoittavat lopun ajan lähestymisestä, ja hän merkitsee lopun aikaa. Hän merkitsee tiedon lisääntymistä ja ensimmäisen sanoman voimaantumista, kun enkeli laskeutuu, ja hän merkitsee sitä työtä, joka silloin otetaan tehtäväksi perustusten laskemisessa, temppelin rakentamisen työtä, sekä kolmannen enkelin saapumista, kun liiton Sanansaattaja äkisti tulee temppeliinsä.

Persian kuninkaan Kyyroksen kolmantena hallitusvuotena ilmoitettiin Danielille, jonka nimeksi oli annettu Beltessassar, eräs asia; ja se asia oli tosi, mutta määrätty aika oli pitkä. Ja hän ymmärsi asian, ja hänellä oli ymmärrys näystä. Niinä päivinä minä, Daniel, murehdin kolme täyttä viikkoa. En syönyt mitään herkullista leipää, eikä lihaa eikä viiniä tullut minun suuhuni, enkä minä voidellut itseäni lainkaan, ennen kuin kolme täyttä viikkoa oli kulunut. Ja

ensimmäisen kuun kahdentenakymmenentenäneljäntenä päivänä, kun olin suuren virran rannalla, jonka nimi on Hiddekel. Daniel 10:1–4.

Kyyroksen ja Beltesassarin vertauskuvat edustavat tiettyä profeetallista historiaa viimeisinä päivinä. Beltesassarin vertauskuva ilmoittaa meille, että kuvattu kansa on sataneljäkymmentäneljäntuhatta, jotka ovat liittokansan viimeinen sukupolvi. Heidät sijoitetaan siihen profeetalliseen historiaan, jota Kyyros edustaa ja joka kuvaa historiaa, joka edelsi vuotta 1798 sekä vuotta 1989 ja 11. syyskuuta 2001, sillä Kyyros edustaa kaikkia noita tienviittoja. Hän edustaa myös 18. heinäkuuta 2020 koettua pettymystä ja jopa pian tulevaa sunnuntailakia Yhdysvalloissa. Avain sen määrittämiseen, mihin Danielin viimeinen näky on profeetallisesti sijoitettu, selviää siitä, mitä Daniel tietää.

Ensimmäisessä jakeessa Daniel (Belsassar) ymmärtää sekä ”asian” että myös ”näyn”. ”Asia” on heprean sana ”dabar”, joka merkitsee ”sanaa”, ja Gabriel käyttää sitä edustamaan kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden (”seitsemän ajan”) ”chazon”-näkyä. Ensimmäisen jakeen ”näky”, jonka Daniel ymmärtää, on kahdentuhannen kolmensadan vuoden ”mareh”-näky. Jumalan viimeisten päivien liittokansa ei ymmärtänyt ”seitsemää aikaa” lopun aikana vuonna 1989. He eivät ymmärtäneet ”seitsemää aikaa” ennen syyskuun 11. päivän 2001 jälkeistä aikaa, joten Danielin täytyy olla siinä profeetallisen uudistusliikkeen ajassa, jota Kyyros edustaa syyskuun 11. päivän 2001 jälkeen, sillä Daniel, joka edustaa lopullista profeetallista liikettä, ymmärtää sekä ”asian” että ”näyn”.

Danielin osoitetaan olevan kahdenkymmenen päivän suruajan keskellä. Tuon suruajan ”niinä päivinä” Daniel tuli ymmärtämään ”asian”, ja hänellä oli myös ymmärrys ”näystä”. ”Asian” edustama totuus ilmoitettiin Danielille surun päivinä. Jumalan kansa esitetään uudistuslinjoissa ”surevana” juuri ennen Keskiyön huutoa. Tätä surua kuvaavat Martta ja Maria, jotka surevat Lasarusta juuri ennen riemullista sisääntuloa. Sitä havainnollisti masentuneisuus ensimmäisen pettymyksen jälkeen milleriläisessä historiassa, sellaisena kuin Jeremia sen ilmaisi.

Sinun sanasi tulivat löydetyiksi, ja minä söin ne; ja sinun sanasi oli minulle sydämeni ilo ja riemu; sillä minä olen kutsuttu sinun nimelläsi, Herra, sotajoukkojen Jumala. Minä en istunut pilkkaajien seurassa enkä iloinnut; minä istuin yksinäni sinun kätesi tähden, sillä sinä olet täyttänyt minut nälkästyksellä. Miksi on kipuni ainainen ja haavani parantumaton, se, joka ei suostu paranemaan? Oletko sinä minulle totisesti kuin petollinen puro, kuin vedet, jotka ehtyvät? Jeremia 15:16–18.

Jeremia ei ”iloinnut”, niin kuin Sodoman ja Egyptin asukkaat Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa tekivät kahden todistajan kuolemasta. ”Ei iloita” merkitsee surra. Beltesassarin suru yksilöi sen surun, joka liittyy kahden todistajan kuolemaan. Heinäkuun 18. päivänä 2020 ja marraskuun 3. päivänä 2020 todellisen protestanttisen sarven ja maapetojen republikaanisten sarvien kaksi todistajaa surmattiin Sodoman ja Egyptin kaduilla, missä myös meidän Herramme ristiinnaulittiin. Kun meidän Herramme ristiinnaulittiin, Hänen opetuslapsensa alkoivat surra. Nuo kaksi todistajaa esitettiin Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa Mooseksena ja Eliana.

Kirjoituksissa on viisi viittausta Kristukseen Mikaelina: kolme Danielin kirjassa, yksi Juudaksen kirjeessä ja yksi Ilmestyskirjassa. Kymmenennessä luvussa, jota nyt tarkastelemme, Mikael mainitaan kahdesti, jakeissa kolmetoista ja kaksikymmentäykksi, ja sitten jälleen kahdennessatoista luvussa, jakeessa yksi. Hänet tunnistetaan Ilmestyskirjan kahdennessatoista luvussa, jakeessa seitsemän. Juudaksen kirjeessä Mikael esitetään Moosekselle ylösnousemuksen antajana; tämä Mooses on Ilmestyskirjan yhdennessatoista luvussa yksi niistä todistajista, jotka makaavat kuolleina kadulla.

Tahdon sen tähden muistuttaa teitä, vaikka kerran tämän tiesittekin, kuinka Herra, pelastettuaan kansan Egyptin maasta, myöhemmin hävitti ne, jotka eivät uskoneet. Ja ne enkelit, jotka eivät säilyttäneet alkuperäistä asemaansa, vaan jättivät oman asuinsijansa, hän on pannut pimeyden alle ikuisiin kahleisiin suuren päivän tuomiota varten. Samoin Sodoma ja Gomorra sekä ympärillä olevat kaupungit, jotka samalla tavoin antautuivat haureuteen ja tavoittelivat vierasta lihaa, ovat varoittavana esimerkkinä kärsiessään iankaikkisen tulen rangaistusta. Samoin myös nämä saastaiset uneksijat tahraavat lihan, halveksivat herruutta ja herjaavat kirkkauksia. Mutta ylienkei Miikael, kun hän kiistellessään pahalaisen kanssa väitteli Mooseksen ruumiista, ei rojhennut lausua häntä vastaan herjaavaa tuomiota, vaan sanoi: "Nuhdelkoon sinua Herra." Juud. 5–9.

Juudan kirjassa, sekä Sodomassa että Egyptin yhteydessä, jotka kuvaavat sitä suurta kaupunkia, jossa Mooses ja Elia surmataan Ilmestyskirjan yhdennessatoista luvussa, Kristus, jota Mikael edustaa, herättää Mooseksen ruumiin. Mooses ja Elia olivat olleet kuolleina kolme ja puoli vertauskuvallista päivää Ilmestyskirjan yhdennessatoista luvussa, ja Beltesassarin suruajan päivät päättyvät, kun Mikael astuu alas taivaasta. Rivi rivin päälle, Danielin kirjan kymmenennen luvun jakeet yhdestä neljään osoittavat sen suruajan, joka päättyy, kun Mikael herättää henkiin nuo kaksi todistajaa.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

Isä valitsi Mooseksen ja Eliaa sanansaattajikseen Kristuksen luo, kirkastamaan hänet taivaan valolla ja keskustelemaan hänen kanssaan hänen tulevasta tuskastaan, koska he olivat eläneet maan päällä ihmisinä; he olivat kokeneet inhimillistä surua ja kärsimystä ja saattoivat myönteä Jeesuksen koetusta hänen maanpäällisessä elämässään. Elia oli asemassaan Israelin profeettana edustanut Kristusta, ja hänen työnsä oli jossakin määrin ollut Vapahtajan työn kaltainen. Ja Mooses oli Israelin johtajana seisonut Kristuksen sijassa, ollen yhteydessä häneen ja seuraten hänen ohjeitaan; sen vuoksi nämä kaksi olivat kaikista niistä joukoista, jotka kokoontuivat Jumalan valtaistuimen ympärille, soveliaimmat palvelemaan Jumalan Poikaa.

"Kun Mooses, suuttuneena Israelin lasten epäuskoon, löi kalliota vihassaan ja antoi heille sen veden, jota he pyysivät, hän otti kunnian itselleen; sillä hänen mielensä oli niin kokonaan kiintynyt Israelin kiittämättömyyteen ja niskoitteluun, että hän laiminlöi kunnioittaa Jumalaa ja suureksi tehdä hänen nimensä suorittaessaan sen teon, jonka Hän oli käskennyt hänen tehdä. Kaikkivaltiaan tarkoitus oli usein saattaa Israelin lapset ahtaisiin tilanteisiin ja sitten heidän suuressa hädässään vapauttaa heidät voimallaan, jotta he tunnustaisivat hänen erityisen huolenpitonsa heitä kohtaan ja kirkastaisivat hänen nimeään. Mutta Mooses, antautuessaan

sydämensä luonnollisille yllykkeille, anasti itselleen Jumalalle kuuluvan kunnian, joutui Saatanan vallan alaiseksi, ja häntä kiellettiin menemästä luvattuun maahan. Jos Mooses olisi pysynyt lujana, Herra olisi vienyt hänet luvattuun maahan ja olisi sitten siirtänyt hänet Taivaaseen ilman, että hän olisi nähnyt kuolemaa.

Näin oli: Mooses kulki kuoleman kautta, mutta Jumalan Poika astui alas taivaasta ja herätti hänet kuolleista, ennen kuin hänen ruumiinsa oli nähnyt katoavaisuutta. Vaikka Saatana kiisteli Mikaelin kanssa Mooseksen ruumiista ja vaati sitä oikeutetuksi saaliikseen, hän ei voinut menestyä Jumalan Poikaa vastaan, ja Mooses, ylösnousseessa ja kirkastetussa ruumiissa, kannettiin taivaan esipihoihin, ja hän oli nyt toinen niistä kahdesta kunnioitetusta, jotka Isä oli määrännyt palvelemaan Poikaansa.

”Antamalla unen vallata itsensä niin täydellisesti opetuslapset olivat menettäneet taivaallisten sanansaattajien ja kirkastetun Lunastajan välisen keskustelun. Mutta kun he äkisti heräävät syvästä unesta ja näkevät ylevän näyn edessään, he täyttyvät riemusta ja pelosta. Katsellessaan rakastetun Mestarinsa säteilevää hahmoa heidän on pakko suojata silmiään käsillään, koska he eivät muutoin kykene kestäämään sitä sanoin kuvaamatonta kirkkautta, joka verhoaa hänen olemuksensa ja säteilee valonsäteitä auringon tavoin. Lyhyen hetken ajan opetuslapset näkevät Herransa kirkastettuna ja korotettuna silmiensä edessä sekä niiden säteilevien olentojen kunnioittamana, jotka he tunnistavat Jumalan suosituiksi.” The Spirit of Prophecy, volume 2, 329, 330.